



ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Henčekovej, PhD. a členiek senátu JUDr. Eleny Kováčovej a JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD., v právnej veci žalobcu: **Ing. J. H., zastúpeného advokátom JUDr. T. B.**, proti žalovanému: **Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Trenčíne, Krajský dopravný inšpektorát Trenčín**, o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného správneho orgánu č. KRP-64/KDI-P-2008 zo dňa 11. júna 2008, konajúc o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č.k. 11 S 41/2008-41 zo dňa 22. októbra 2008, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č.k. 11 S 41/2008-41 zo dňa 22. októbra 2008 **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Trenčíne zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného správneho orgánu č. KRP-64/KDI-P-2008 zo dňa 11. júna 2008, jeho následného zrušenia a vrátenia veci na ďalšie konanie. Žalovaný uvedeným rozhodnutím potvrdil prvostupňové rozhodnutie Okresného dopravného inšpektorátu, Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Považskej Bystrici č. ORP-151/DIPB-SK-2008 zo dňa 5. mája 2008, ktorým bol žalobca uznaný vinným zo spáchania priestupku proti plynulosti a bezpečnosti cestnej premávky podľa ust. § 22 ods. 1 písm. k/ zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon o priestupkoch)

za porušenie ust. § 24 ods. 3 zákona č. 315/1996 Zb. o premávke na pozemných komunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon o premávke na pozemných komunikáciách), pretože dňa 4. marca 2008 zastavil – stál mimo vyznačené parkovisko mimo obce na ceste prvej triedy s nákladným motorovým vozidlom.

Podľa odôvodnenia rozsudku krajského súdu správne orgány dostatočne zistili skutkový stav a vyvodili z neho správny právny záver.

Poukázal na to, že žalobca vypovedal rozdielne o dôvodoch státia dňa 4. marca 2008, čo spochybňuje jeho výpoveď.

Podľa stanovísk príslušníkov Policajného zboru por. Ľ. Š. a kpt. Ing. M. M., ktorí žalobcu dňa 4. marca 2008 kontrolovali na mieste spáchania priestupku vyplynulo, že žalobca najskôr popieral spáchanie priestupku a tvrdil, že mu zvonil telefón, neskôr na ústnom pojednávaní dňa 14. apríla 2008 uviedol, že mal poruchu tachografu, ktorú chcel opraviť pomocou spoločnosti, ktorá vykonáva opravu a s ktorou telefonoval.

Vyjadrenie E. – E. G., týkajúce sa popisu denného záznamu záznamového zariadenia vozidla, ktoré žalobca predložil súdu na pojednávaní dňa 22. októbra 2008 nepotvrďuje poruchu tachografu, ale sa v ňom uvádza, že bol v poriadku, i keď žalobca s vozidlom viackrát zastavil v čase od 15:35 hod. do 18:30 hod. Tento dôkaz predložený žalobcom len potvrďuje tvrdenie žalovaného, že vozidlo nemalo takú poruchu, ktorá by ohrozovala bezpečnosť a plynulosť premávky a žalobca nemal dôvod na zastavenie a státie s vozidlom v mieste zákazu zastavenia a státia.

Fotodokumentácia nachádzajúca sa v spise jednoznačne preukazuje polohu vozidla žalobcu v čase státia a jednoznačne vyvracia tvrdenie žalobcu, že stál s vozidlom na mieste mimo cesty asi 2,5m vpravo od krajnice. Z fotodokumentácie je zrejmé, že stál na krajnici, t.j. medzi okrajom vozovky (v určitej vzdialenosti od plnej bielej čiary vozovky) po okraj cesty. Keďže fotodokumentácia (najmä č.l. 7 administratívneho spisu) je úplne presvedčivá a nesporná, niet žiadneho dôvodu na znalecké dokazovanie a dôvodne správne orgány tento návrh žalobcu neakceptovali. Krajský súd neprihliadol ani na tvrdenie žalobcu, že na uvedenom mieste stoja bežne aj iní vodiči a neohrozujú tým bezpečnosť a plynulosť cestnej premávky, pretože ide o subjektívny názor žalobcu, ktorým chce zľahčovať problém. Žalobca svojím konaním naplnil skutkovú podstatu priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. k/ zákona o priestupkoch.

Proti tomuto rozhodnutiu podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie prostredníctvom svojho právneho zástupcu, v ktorom navrhol rozsudok krajského

súdu zmeniť, zrušiť rozhodnutie žalovaného a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Rozsudok krajského súdu považuje za nesprávny.

Podľa jeho názoru na naplnenie skutkovej podstaty priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. k/ zákona o priestupkoch, ktorého sa mal dopustiť, sa vyžaduje úmyselné zavinenie, čo nie je možné vyvodiť zo zistených dôkazov. Žalobca úmyselne neporušil zákonom stanovenú povinnosť, naopak sa snažil dôsledne plniť všetky povinnosti vyplývajúce z právnych predpisov.

Poukázal na skutočnosť, že podľa článku 12 ods. 1 písm. h/ vyhlášky č. 108/1976 Zb. o Európskej dohode o práci osádok vozidiel v medzinárodnej cestnej doprave (AETR), členovia osádky musia zabezpečiť včasné zapnutie a riadny chod kontrolného zariadenia (tachografu) a v prípade jeho poruchy musia v čo najkratšom čase zabezpečiť jeho opravu. Povinnosť jazdiť iba s vozidlom, ktoré spĺňa všetky zákonom stanovené podmienky pre premávku na pozemných komunikáciách, vodičom ukladá aj ust. § 4 ods. 5 zákona o premávke na pozemných komunikáciách v platnom znení .

Uviedol, že povinnosť mať v poriadku tachograf je u nás i v zahraničí prísne kontrolovaná a za porušenie sú prísne sankcie. Podľa jeho názoru zo samotného tachografového kotúča je nepochybne zistené, že ho viackrát otvoril a pokúšal sa ho opraviť. Uvedené potvrdzuje i vyjadrenie odborne spôsobilej osoby E. G. z E. zo dňa 2. októbra 2008. Tomuto vyjadreniu plne korešponduje správa spoločnosti BB M. L. s.r.o. zo dňa 20. mája 2008 o tom, že žalobca do spoločnosti 4. marca 2008 telefonoval a žiadal o pomoc pri oprave tachografu, ktorý riadne neukazoval rýchlosť.

Žalovaný ako i krajský súd tieto dôkazy nehodnotili komplexne, s prihliadnutím na ostatné zistené skutočnosti, vybrali si len „usvedčujúce“ časti vytrhnuté z kontextu, pričom s dôkazmi svedčiacimi v prospech žalobcu sa nevysporiadali.

Žalobca uviedol, že sa priestupku nedopustil a na uvedenom mieste nezastavil bezdôvodne, ale v dôsledku preukázanej poruchy. S vozidlom stál tak, že nikoho neobmedzoval, nevytváral prekážku a nijako neohrozoval bezpečnosť a plynulosť cestnej premávky.

Pokiaľ sa jedná o znalecké dokazovanie vzhľadom na charakter miesta, priestor na státie, bezpečnosť a plynulosť cestnej premávky žalobca považuje za nevyhnutné, aby bol do konania pribratý znalec a posúdil, či sa jedná o intravilán, a či dopravné značenie na danom mieste vyhovuje ustanoveniu § 62 ods. 1 zákona o premávke na pozemných komunikáciách, ktoré hovorí: dopravné značky a dopravné zariadenia sa smú používať len v takom rozsahu a takým spôsobom,

ako to nevyhnutne vyžaduje bezpečnosť a plynulosť cestnej premávky alebo iný dôležitý verejný záujem.

Taktiež uviedol, že správne orgány ako i krajský súd vec nesprávne právne posúdili. Napadnuté rozhodnutie je v danom prípade nepreskúmateľné aj pre nedostatok odôvodnenia.

Právny zástupca žalobcu na pojednávaní pred Najvyšším súdom Slovenskej republiky konanom dňa 18. novembra 2009 uviedol, že na podporu tvrdení žalobca predložil dôkaz, ktorý dokumentuje skutočnosť, že priestupok, ktorého sa mal žalobca dopustiť sa stal v intraviláne obce, dopravná značka, ktorá označuje začiatok obce a koniec obce už nekorešponduje so súčasnou situáciou, pričom nebolo reagované na túto zmenu dopravnej situácie.

Žalovaný navrhol napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť. Podľa jeho názoru vo veci bol dostatočne a správne zistený skutkový stav a vo veci konajúce orgány postupovali v súlade so zákonom, pričom žalobca v odvolaní uvádza len tie isté skutočnosti, ktoré už uviedol v žalobe proti rozhodnutiu žalovaného.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku) preskúmal odvolaním napadnuté rozhodnutie krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech. Rozhodol na odvolacom pojednávaní dňa 18. novembra 2009 rozsudkom, ktorý verejne vyhlásil (§ 156 ods. 1, § 214 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku).

Z obsahu súdneho spisu, ktorého súčasťou je aj administratívny spis žalovaného vyplýva, že dňa 4. marca 2008 žalobca v čase o 16.22 hod. zastavil – stál s nákladným motorovým vozidlom zn. DAF, EČ: X. s návesom zn. Metaco, EČ: X. mimo vyznačené parkovisko mimo obce na ceste prvej triedy č. 1/18 pri OMV mimo mesto v smere jazdy na Žilinu pred mestom Ružomberok.

Uvedenú skutočnosť preukazuje najmä zápisnica z ústneho pojednávania o priestupku zo dňa 14. apríla 2008 a 5. mája 2008, správa o výsledku objasňovania priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky spracovanej príslušníkom Okresného dopravného inšpektorátu PZ Ružomberok zo dňa 4. marca 2008, priložená fotodokumentácia z miesta priestupku, úradný záznam por. L. Š. zo dňa 4. marca 2008, úradný záznam kpt. Ing. M. M. zo dňa 4. marca 2008.

Prvostupňový aj druhostupňový správny orgán vyhodnotili situáciu tak, že žalobca porušil ust. § 24 ods. 3 zákona o premávke na pozemných komunikáciách a bol uznaný vinným zo spáchania skutkovej podstaty priestupku proti bezpečnosti

a plynulosti cestnej premávky podľa ust. § 22 ods. 1 písm. l/ zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch.

V priebehu priestupkového konania bol žalobca vypočutý pred Okresným riaditeľstvom Policajného zboru (Okresným dopravným inšpektorátom Považská Bystrica), o čom svedčí zápisnica z ústneho pojednávania o priestupku zo dňa 14. apríla 2008 a 5. mája 2008. Uviedol, že je presvedčený, že nie je vinný, pretože podľa jeho názoru stál na mieste ležiacom mimo cesty v dostatočnej vzdialenosti od označníka zastávky. Na uvedenom mieste zastavil z dôvodu telefonátu od spoločnosti BB M. L. v súvislosti s poruchou tachografu. Uvedenú skutočnosť neuviedol hneď na mieste do správy o výsledku objasňovania priestupku z dôvodu, že sa k tomu nedostali.

Zo správy o výsledku objasňovania priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky spracovanej príslušníkom Okresného dopravného inšpektorátu PZ Ružomberok zo dňa 4. marca 2008 vyplýva, že Ing. J. H. sa dopustil skutku tak, ako je uvedené v rozhodnutí. Žalobca k správe uviedol, že si nie je vedomý priestupku, pretože zastavil asi 350m za dopravnou značkou zákaz zastavenia na označenej odbočke na OMV, čo považoval za križovatku a 35m pred označenou autobusovou zastávkou, asi 2m vpravo od krajnice. Vozidlo zastavil, pretože mu zvonil telefón, ktorý zdvihol po zastavení vozidla. Po skončení telefonátu mal v úmysle pokračovať v jazde. V danom úseku je značka zákaz zastavenia začiatok, zákaz zastavenia priebeh, ktoré sú vzdialené asi 200m od seba a značka ukončenie zákazu zastavenia v danom úseku nie je.

Príslušníci polície por. Ľ. Š. v úradnom zázname zo dňa 4. marca 2008 a kpt. Ing. M. M. v úradnom zázname zo dňa 4. marca 2008 k veci zhodne uviedli, že dňa 4.marca 2008 vykonávali spoločne hliadkovú službu. Žalobcovi bola oznámená skutočnosť, že zastavil na mieste, kde je to zakázané dopravnou značkou. Žalobca uviedol, že si nie je vedomý spáchania priestupku, preto bola spísaná správa o výsledku objasňovania priestupku a vodič bol oznámený na správne konania. Celá situácia bola na mieste fotograficky zdokumentovaná. Po zákonomnom poučení sa vodič k správe o výsledku objasňovania priestupku vyjadril a vlastnoručne podpísal.

V správnom súdnictve súdy preskúmajajú na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy (§ 244 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku). Pre súd je rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia; súd prihliadne len na tie vady konania pred správnym orgánom, ktoré mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1, ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku).

Správny súd pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu v konkrétnej právnej veci sa v zásade obmedzí na otázku, či vykonané

dôkazy, z ktorých správny orgán vychádzal, nie sú pochybné, najmä kvôli prameňu, z ktorých pochádzajú alebo pre porušenie niektorej procesnej zásady správneho konania a ďalej na otázku, či vykonané dôkazy logicky robia vôbec možným skutkový záver, ku ktorému správny orgán dospel. Správny súd pri preskúmaní zákonnosti správneho rozhodnutia a postupu správneho orgánu posudzuje, či správny orgán aplikoval na predmetnú právnu vec relevantný právny predpis (napríklad rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 SŽ-o-KS 92/2006 zo dňa 20. júna 2006, sp. zn. 2 Sžo 83/2007 zo dňa 25. júna 2008).

Vychádzajúc z pripojeného administratívneho spisu ako i doterajšieho priebehu konania dospel odvolací súd k záveru, že námietky žalobcu uvedené v žalobe a v odvolaní proti rozsudku krajského súdu nie sú takými námietkami, s ktorými by sa už žalovaný vo svojom rozhodnutí dostatočne podrobne nevysporiadal. Tieto námietky preto nemohli obstať ani v súdnom prvostupňovom konaní a ani v súdnom druhostupňovom odvolacom konaní. Podľa názoru odvolacieho súdu krajský súd ako aj správne orgány oboch stupňov správne vyhodnotili skutkový stav a správne aplikovali príslušné ustanovenia zákona o premávke na pozemných komunikáciách a zákon o priestupkoch.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto nebude opakovať odôvodnenie preskúmaného rozhodnutia žalovaného správneho orgánu ani nebude opakovať odôvodnenie napadnutého rozsudku krajského súdu, ale na ne ako na vecne správne a postačujúce odkazuje (§ 219 ods. 2 OSP v znení zákona č. 384/2008 Z.z., účinnom od 15. októbra 2008).

Odvolací súd dodáva, pokiaľ žalobca tvrdil, že na mieste kde sa mal dopustiť priestupku zastavil z dôvodu, že mu zvonil telefón, že sa nejedná o dôvod, ktorý ho oprávňoval zastaviť a stáť v mieste, kde to bolo jednoznačne zakázané, pričom ani žalobca k správe o výsledku objasňovania priestupku, napriek pomerne rozsiahlemu vyjadreniu neuviedol skutočnosť, že zastavil z dôvodu poruchy tachografu.

Odvolací súd zhodne s názorom krajského súdu ako i správnych orgánov zastáva jednoznačne názor, že vozidlo žalobcu nemalo takú poruchu, ktorá by priamo ohrozovala bezpečnosť a plynulosť cestnej premávky, a ktorá by ho oprávňovala stáť s vozidlom v mieste zákazu zastavenia a státia.

Taktiež predložený dôkaz žalobcom od spoločnosti E. – E. G. nepotvrďuje poruchu tachografu.

Námietku žalobcu vznesenú v odvolaní, že miesto kde sa mal stať priestupok je v intraviláne obce, odvolací súd považuje za námietku, ktorá nemôže privodiť iné rozhodnutie vo veci, nakoľko zákon o premávke na pozemných komunikáciách

jednoznačne stanovuje, že obcou je zastavané územie, ktorej začiatok je označený príslušnou dopravnou značkou „D 54 a Obec“.

Na základe uvedených skutočností Najvyšší súd Slovenskej republiky potvrdil napadnutý rozsudok Krajského súdu v Trenčíne ako vecne správny (§ 219 ods. 1, 2 Občianskeho súdneho poriadku), pričom sa stotožnil s právnym posúdením veci, ktoré krajský súd náležite odôvodnil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol v zmysle ustanovení § 224 ods. 1 v spojení § 250k ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, keď neúspešnému žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal a žalovanému v tomto konaní náhrada trov konania neprináleží.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave dňa 18. novembra 2009

JUDr. Jana Henčeková, PhD., v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Nikoleta Adamovičová